

Posudek diplomové práce BUĎ / BUDIŽ Šimona Rychlika, završující své studium v ateliéru Intermedií 3 na AVU v Praze.

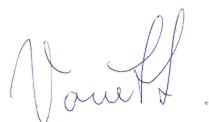
Šimon Rychlik během šesti let svého studia pracoval s různými médii a vytvářel rozličné výstupy. Od kresebných scénářů, animačních forem a filmového vyprávění, vytváření absurdních objektů, participativních prezentací nebo satiricky motivačních videí došel až k velkorysému projekčnímu gestu. Obsahově téměř vždy pracoval s přítomností jakéhosi traumatu, chybením, osobní volbou v rozhodování i nemožnosti udržení původního účelu a nastavených funkcí věcí. Jako vybraný příklad za všechny bych uvedl příběh jedné nohy, která touží po úplném osamostatnění a řeší svoji existenční druhotnost oproti obdivovanější pozici rukou. Noha o své konstruované identitě rozjímá před zrcadlem a vyjevuje závažnosti přesahující absurdnost dané situace směrem do silné existencionální roviny.

Diplomová práce Šimona Rychlika je v jeho dosavadním přístupu také úplně nová věc. Je to ten případ práce v ateliéru, kdy po rocích přemýšlivého úsilí, ztracení se a hledání dochází k nalezení. To vše především ve vztahu k osobní cestě a vnitřnímu prožívání věcí kolem. Z mého pohledu je to také příklad práce s institucionálními rámci a osobní účastí v nich. Zjednodušeně řečeno to, co mě na Šimonově práci přitahuje je samotný akt opouštění institucí a (ať už jde o církev či školu) o uchopení momentu, kdy bez omluvy a vyloučení jasně vyjevuje potřebné Goodbye! Vnímám to jako strukturovaný emancipační akt expresivně věnovaný věcem posvátným i světským.

Prezentace diplomové práce je nakonec situována do vybrané místnosti v budově školy architektury na AVU v Praze. Instalace je přehledná jednoduchá a fungující. Zde bych rád zmínil, že od původního záměru směřovat projekci na zavěšený prostorový objekt Šimon ustoupil. Vnímám to jako dobré rozhodnutí. Věc je kvalitně technicky i obsahově odpracovaná. Její těžiště je v naprogramování generativního prostředí a jeho reaktivnosti na přítomnost a aktivitu publika. Podstata věci je tedy ve vytvoření fungující situace, která může být přizpůsobitelná podle potřeby a kontextu prezentace. Vše se zachováním požadovaného obsahu věci. Není potřeba vyrábět projekční objekt, jelikož je všude kolem a je jen věcí citu a nasměrování, kde se nám zpráva ve smyslu zjevování bude odehrávat. V tomto vidím také otevřenost, se kterou se dají modelovat a posunovat dál obsahové významy samotné práce.

Šimonova závěrečná práce je ve vztahu k intermediálnímu prostoru uměleckého dělání věci zajímavá také tím, jak zachází s termínem mediální fúze neboli slučování médií a věcí v jeden celek. Zjevení bylo velkým tématem v dějinném příběhu umění. Převážně v malířství a grafice se odpracovávalo jeho uchopení v byzantské a křesťanské ikonografii. Stejně tak i požadavek na performativní účast publika či samotný akt programování a práce v digitálním datovém prostředí jsou mediální kvality ovlivňující jedna druhou v jeden neviditelný, ale působivý systém. V ateliéru Intermedií 3 tematizujeme samotná moment odkud se bere nápad, a co jak s ním dělat s požadavkem dělat umění. Ideálním stavem je, když se toto neděje jen a výlučně ve vztahu k instituci umění, ale především k žité, cítěné a myšlené skutečnosti. Pak je ideální příležitost bavit se s porozuměním o věcech autenticity a opodstatnění nebo spekulativních a fikčních modelech světa tvorby.

Předloženou diplomovou práci Šimona Rychlika považuji za velmi kvalitní, hodnotím ji jako výbornou a doporučuji k obhajobě a udělení titulu MgA.



prof. Tomáš Vaněk
vedoucí pedagog ateliéru INTM3

v Praze dne 5. 6. 2026